

да сторишь добры дѣла! — Послушай мя да ти прикажъ единъ завчерашній случай, който ся случи въ наше то село. Ты познавашъ Радня Петкова, чи е піяница и крадливъ, іоще отъ дето го потърсишь. Чуль ли си, що е сторилъ завчера на Донча Михова? Разбилъ му главъ тж; а той нищо не му рекъль, но отишелъ си мирно у дома си. А піяница та, Радню, станаль да иди пакъ въ крѣчмарницъ тж, да піе іоще. И като минуваль по мостъ-ать, сполѣтяль и падналь долу въ рѣкж тж. А Дончу, като го видѣль отъ тѣхъ, тутакси, рекъль въ себеси: Нека, нека ся дави! какъ му е! Баремъ ще да ся махни единъ злотворецъ отъ свѣтъ-ать. Я гледай, гледай, какъ ся дави! какъ бърбори! ала горко му, нека ся дави! не ми е грижа! Никой не може да рече, чи го сжмъ азъ бутналь отъ мостъ-ать, защото ми разби главъ тж. И азъ ако и да идж сега да го изваджъ, белке ще да рече благодарж ви? — Докать е Дончо, съ разбитж главъ, тжй мыслиль, совѣсть та му го понудила, и рекла: Стани и иди та помогни на Радня. И добрѣ ще сторишь! Това е свята длжжность. — И Дончу тутакси отишелъ на рѣкж тж, и избавиль Радня отъ оче-